

A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL 5-6.

Lapozzunk Bibliánkban a Zsidókhhoz írt levél 5. fejezetéhez. A 4. fejezet végén a Zsidókhhoz írt levél szerzője rámutatott arra, hogy Jézus Krisztus a mi nagy főpapunk. A 4. fejezet 14. versétől kezdődően a következőket olvashatjuk.

14: Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

15: Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.

16: Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.

Mivel tehát Jézus Krisztus a mi főpapunk, bátran mehetünk a kegyelem trónusához. A papnak két fő küldetése volt. Egyrészt Isten népét képviselte Isten előtt, hiszen az egyik oldalon egy szent Istent találunk, a másik oldalon a bűnös embereket. A bűnös emberek pedig nem járulhattak a szent és igaz Isten elé. Így tehát a pap volt az, aki fogta az áldozatot és bement azzal Isten elé, azt az adott bűnös embert képviselve, és utat készítve számára. A pap tehát ilyenkor azt az embert képviselte Isten előtt. Majd miután bemutatta az áldozatot, és kijött, Istent képviselte az emberek előtt. A pap tehát egyfajta közvetítő szerepet töltött be Isten és az emberek között.

A 4. fejezet 14. versében azt írja tehát a levél írója, hogy nagy főpapunk van. Ez az elképzelés annyira beivódott már a zsidó elmébe, hogy ők nem is mertek volna Isten elé járulni a pap nélkül és áldozatok nélkül. Ez azonban mára már gyökeresen megváltozott. A zsidók ugyanis már napjainkban úgy vélekednek, hogy közvetlenül mehetnek Isten elé, vagyis nincs szükségük semmiféle közvetítőre. Ezért mondják például, hogy nekünk nincs szükségünk Jézus Krisztusra, mert mi közvetlenül mehetünk Isten elé. Az évszázadok során tehát megváltozott a zsidó gondolkodásmód ezzel kapcsolatban.

De abban az időben, amikor Pál írta leveleit, és, ahogy én azt korábbiakban említettem, az én személyes meggyőződésem az, hogy a zsidókhhoz írt levél Pál tollából származik, bár nem tudhatjuk biztosan. A lényeg azonban az, hogy Pál idejében a zsidók még meg voltak győződve arról, hogy a bűnös ember nem járulhat csak úgy Isten elé. A zsidók tehát úgy érezték, és ebben teljesen igazuk volt, hogy csakis a papon keresztül mehetnek Isten elé. A papon keresztül, aki áldozatot mutatott be, és mintegy képviselte őket Isten előtt. Amikor tehát a zsidók közül sokan Jézus Krisztusba vetették a hitüket, a gondolkodásmódjukban továbbra is, mintegy tudat alatt, meghúzódott annak a felismerése, hogy már nincsen pap, akik képviselje őket Isten előtt. Így tehát a zsidókhhoz írt levél szerzője rámutat arra a levelében, hogy igenis van egy képviselőnk Isten előtt, aki mindenkinél feljebbvaló. Ez pedig nem más, mint Jézus, ő a mi nagy főpapunk. Rajta keresztül pedig bizalommal járulhatunk a kegyelem trónusához. A zsidók ennek hallatán azonnal tiltakozhatnának, hiszen hogyan is lehetne Jézus Krisztus a mi főpapunk, ha ő Júda törzséből származik. És ugye tudhatjuk azt, hogy a zsidóknál a papi teendőket a Lévi törzséből származók látták el. A levél írója tehát erre a kérdésre kezd el válaszolni az 5. fejezetben. És utána ugyanehhez a kérdéskörhöz a hetedik fejezetben is visszatér. Sőt, mi több a 7. fejezetben kifejti a levél szerzője, hogy mit is jelent az, hogy Jézus Krisztus a mi nagy főpapunk, és összehasonlítja Jézus papságát a lévíták papságával. A Lévi törzséből származó papok a lévíták rendjét alkották, az Ószövetségben azonban a papságnak egy másik rendjével is találkozunk, mégpedig Melkisédek rendjével. A levél írója tehát rámutat arra, hogy igenis van egy főpapunk Jézus Krisztus, aki nem a lévíták rendje szerint való, hiszen nem Lévi törzséből származik, hanem Jézus Krisztus Melkisédek rendje szerint főpap. És a hetedik

fejezetben a levél írója azt is bebizonyítja, hogy Melkisédek rendje feljebbvaló a lévíták rendjénél. Tehát 5. fejezet 1. vers:

Mert minden főpap, akit emberek közül választanak, az emberekért rendeltetett Isten szolgálatára, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért.

Erről tehát már beszéltünk a korábbiakban, hogy a főpapnak az egyik kiemelkedő feladata volt, hogy az embereket képviselje Isten előtt. Az emberek nem járulhattak közvetlenül Isten elé. Az áldozati állatukat a papnak kellett odaadniuk, és mielőtt azt a pap föláldozta rá kellett tenniük kezüket az áldozati állat fejére, és meg kellett vallaniuk az állat fölött, akár bárányról, akár ökrörről volt szó, minden bűnüket. Majd ezt követően a pap levágta az áldozati állatot és felajánlotta azt az emberek nevében Istennek. A főpap tehát az emberekért rendeltetett Isten szolgálatára, hogy ajándékot és áldozatokat mutasson be a bűnökért.

2: Együtt tud érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel, mivel ő maga is körül van véve erőtlenséggel.

Mivel tehát őt az emberek közül választották, jól értette, hogy az emberek gyengeségekkel küszködnek. És mivel ő maga is bűnös ember volt, együtt tudott érezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel. És nagyon érdekes, hogy mielőtt áldozatot mutatott be a népe bűneiért, először a saját bűneiért kellett áldozatot bemutatnia. Tehát ő sem járulhatott csak úgy Isten színe elé. Előbb neki is a saját bűneiért áldozatot kellett bemutatnia. Ezt látjuk a harmadik versben is, amely így szól: *Így nemcsak a népért, de önmagáért is köteles bűnért való áldozatot bemutatni.* Mivel ő is ember volt, bűnös volt.

4: Senki sem szerezheti meg azonban önmagának ezt a tisztességet, csak az, akit az Isten hív el, mint Áront is.

Tehát nem mondhatta valaki önkényesen azt, hogy én a mai naptól kezdődően Izrael főpapja leszek. Istennek kellett őt elhívnia erre a tisztségre. Sajnos az évek során a főpapi poszt egyre inkább egy politikai pozícióvá vált. De ez csak azt bizonyítja, hogy az egész rendszernek egy idő után már egyre kevesebb köze volt a lélek dolgaihoz, nagyon szomorú módon. Bizony sokszor megfigyelhetjük ezt egyházak, gyülekezetek életében is, hogy az emberek egy hierarchikus rendszer hoznak létre, és valahogy ezek a szervezetek szépen-lassan szellemi értelemben leépülnek. Például egyre inkább politikai jelleget öltenek, miközben a lelki dolgok elsikkadnak. Meghatározó felekezetekkel is napjainkban az a probléma, hogy mintegy politikai gépezetté váltak, ahelyett, hogy szellemi organizmusként működnének.

A főpapot tehát az emberek közül választották, azért, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be az ember bűneiért, ezenkívül fontos volt, hogy a főpap együtt tudjon érezni az emberekkel, és ő ezt azért tudta megtenni, mert maga is ember volt, egy bűnös ember, aki jól tudta, hogy az emberek sok gyengeséggel rendelkeznek. Mivel pedig ő is ember volt, egy bűnös ember, önmagáért is köteles volt bűnért való áldozatot bemutatni. Az 4. versben pedig azt láttuk, hogy senki, csak úgy önkényesen nem szerezhetette meg önmagának ezt a tisztséget, Isten elhívására volt ahhoz szükség, hogy valaki főpap lehessen. És ugyanígy a szolgálat is napjainkban nem olyan valami, amit az ember csak úgy önkényesen magára vesz. A szolgálathoz elhívásra van szükség. Isten helyez valakit a szolgálatba. Teljesen mindegy, hogy ki mennyire diplomázott és hány iskolája van, ez önmagában még nem tesz valakit pásztorrá, szolgálóvá. Istennek kell az embert pásztorrá kijelölnie. A szolgálókat nem emberek nevezik ki, hanem Isten. Ez nem egy olyan szerep, amit csak úgy magunktól elvállalhatunk.

5. vers: Ugyanígy a Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szól hozzá: „Az én fiam vagy, ma nemzetelek téged.” (2. Zsoltár)

Tehát Jézus sem önkényesen jelölte ki magát főpapnak.

6: *Ahogyan másutt is mondja: „Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.”* (Ezt pedig a 110. Zsoltárban találjuk.)

7: *Ő (vagyis Jézus Krisztus) testi élete idején könnyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.*

Ez az igerész arra utal, amint Jézus a Gecsemané kertben ment keresztül. Jézus a Gecsemané kertben sírt az Úr előtt. Könnyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És mit is mondott akkor Jézus? A János 17: 1-ben ezt olvashatjuk: *Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged.*

Jézus tudta, hogy azért jött a földre, hogy meghaljon a kereszten. Lukács evangéliumában a 22. fejezetben arról is olvashatunk, hogy Jézus a Gecsemané kertben halálosan gyötrődött és imádkozott és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek. És Jézus azt mondta imájában: *Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat!* Jézus ezen a ponton szívesen visszakozott volna. Jézus Krisztus keresztje sok ember számára sértő. Mert a kereszt mindenkinek hirdeti, hogy csak egyetlenegy út vezet Istenhez. Nézzük csak meg még egyszer, hogy mit imádkozott Jézus: *Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat.*

A Máté 26: 39-ben pedig így imádkozik Jézus: *Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár.* Ha, mi lehetséges? Ha az emberek üdvösségére a kereszten kívül bármilyen más módon is van lehetőség - tulajdonképpen ezt mondja Jézus: *Atyám, ha bármilyen más módon is megmenthetjük az embereket, akkor távozzék el tőlem ez a pohár.* Ha az emberek üdvözülhetnek a cselekedeteik által, a buzgalmuk által, azáltal, hogy jók, vagy azáltal, hogy megtartják a törvényt, vagy azáltal, hogy nagyon őszintén próbálkoznak - ha így is megmenekülhetnek, akkor távozzék el tőlem ez a pohár. De azt látjuk, hogy ez a pohár nem távozott el Jézustól, hanem Jézusnak ki kellett innia a poharat. Mindez azt mutatja, hogy az emberek egyetlenegy módon üdvözülhetnek. Az üdvösség útja Jézus Krisztus keresztjén át vezet. A kereszt tehát hirdeti, hogy csak egyetlenegy út vezet az emberek számára Istenhez. Ha ugyanis lett volna bármi más lehetőség, Jézus nem ment volna a keresztre. Hiszen gondoljunk csak bele, Jézus imádkozott, sírt Isten előtt, könnyörgött ahhoz, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. Igen, az Atyának erre hatalma volt, és az Atya meghallgatta Jézus imádságát. De ne feledjük, hogy Jézus hogyan fejezte be imádságát. Azt mondta: *Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a te akaratom.* A szenvedéseken keresztül tehát Jézus megtanult engedelmeskedni az Atyának. Amikor Jézus vállalta a kereszthalált, az Atya akaratának rendelte alá magát. Véleményem szerint nagyon fontos ezt tudomásul vennünk. Mert sokszor úgy gondolunk Istenre, mint aki telve van dühvel és ítélettel, és bármelyik pillanatban lesújthat ránk. Jézus pedig könyörög, hogy ezt ne tegye. Isten azonban nem ilyen. Hiszen az Atya volt az, aki az üdvösség tervét kidolgozta. Ő volt az, aki elküldte az egyszülött fiát, az Atya volt az, aki ragaszkodott a tervhez, még akkor is, amikor a Fiú szeretett volna visszakozni. Jézus azonban minden érzésének ellenére alárendelte saját akaratát Isten akaratának. Hiszen azt mondta, hogy: *Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg Atyám, hanem a te akaratom.* Ugyanis mi volt abban a pillanatban Jézus akaratát? Az, hogy ő nem megy a keresztre, felejtjük el az egészet. És Jézus mégis azt mondta: *Atyám, legyen meg a te akaratom.* Nem egy mérges, dühös Istent látunk, aki bosszúra szomjazik, és bármelyik percben lesújthat ránk. Hanem Istent látjuk a szerető édesapát, aki értünk meghozta a legeslegnagyobb áldozatot, megengedte, hogy egyszülött fia kínok között meghaljon magára véve a mi bűneinket, hogy Isten az ő fia halála által nekünk megbocsáthasson és megkegyelmezhessen, és magához öleljen bennünket, és közösségben lehessen velünk, mert ez az, amire Isten mindennél jobban vágyik: hogy egyek legyünk Ővele.

Az Atya tehát meghallotta Jézus imáját, de nem azt a választ kapta Jézus az Atyától, amit ő szeretett volna. De mégis az imáknak köszönhetően, a szenvedésen keresztül megtanult engedelmeskedni az Atyának. Megtanulta alárendelni magát Isten akaratának. Az imádságnak bizony bennünket is erre kéne tanítania.

Az ima nem arra szolgál, hogy mi megvalósítsuk itt a földön, a mi saját akaratunkat. Istentől nem azért kaptuk az imát, hogy ezáltal, mindenhez hozzájussunk, amire csak szükségünk van, és azt csináljunk, amit csak akarunk. Sajnos azonban sokan mégis ezt gondolják az imádságról. Sokan úgy gondolják, hogy az imádság arról szól, hogy megyünk Jézus elé, és minden, amit kérünk megadatik nekünk. Elvégre Jézus maga mondja az Újszövetségben, hogy: *Kérjétek, és megadatik néktek.* A kérdés azonban az, hogy Jézus ezeket a szavakat kinek intézte. A tömeghez? Nem, a tanítványaihoz. És mit jelent Jézus tanítványának lenni? Máté 16: 24: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.*

Márk 11: 24-ben a következőket olvashatjuk: *Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.*

Ehhez tehát mindenképpen tegyük hozzá azt, hogy tagadd meg önmagad, vedd fel a kereszted és kövess engem! Mert Jézus ezeknek adja ezt a tág ígéretet. És, ha én ezt valóban megteszem, megtagadom önmagam, felveszem a keresztem és Őt követem, akkor én azokat a dolgokat keresem majd, amelyek tetszenek az Úrnak, és nem a saját dicsőségemre szeretném majd fordítani a dolgokat, és nem a saját testi vágyaim kielégítésére kérem őket. És bizony mi gyakran az imában tanuljuk meg alárendelni magunkat Isten akaratának. Igen, az ima megváltoztat dolgokat. De sokkal inkább változtat meg engem, mint Istent. Én nem gondolom, hogy az ima által megváltoztathatjuk Istent. Véleményem szerint nem helyes az az elképzelés az imádságról, hogy az imán keresztül én meggyőzhetem Istent, és valahogy rábírhatom arra, hogy az én nézőpontomat fogadja el. Sokan, mintha azt gondolnák, hogyha elég gyorsan beszélnek, elég szépen mosolyognak, elég sok hallelujával dobálóznak, akkor valahogy elnyerik majd Isten beleegyezését, és eléri Istennél azt, hogy úgy lássa a dolgokat, ahogy azt ők látják. Ez azonban nem így van. Én meg vagyok győződve arról, hogy minden olyan dolgot, ami Isten akaratára szerint való volt, azt Isten már azelőtt is meg akarta nekem adni, mielőtt elkezdtem azért imádkozni. De, ha én egy olyan dologért imádkozom, ami nem jó, akkor tudatosítanom kell, hogy Isten túlságosan szeret engem ahhoz, és túlságosan jóságos, ahhoz, hogy ezt nekem megadja. Még akkor is, ha sírok és hisztizek és kitartok az akaratom mellett, és az öklömmel az asztalra csapok, Ő akkor is túlságosan szeret engem ahhoz, hogy hagyja, hogy tönkretegyem magam.

Ezenkívül ne feledjük azt sem, hogy az imádság nem arra szolgál, hogy Istent megváltoztassuk. A Malakiás 3: 6-ban ugyanis azt mondja Isten: *Én, az Úr nem változtam meg.*

Az ima tehát nem Istent változtatja meg, hanem bennünket. Például, amikor úgy érzem, hogy nekem valamire mindenképpen szükségem van, és elkezdek azért imádkozni, és könyörögni az Úrhoz, hogy azt adja meg nekem. És, amikor imádkozom, az Úr az Ő Szent Lelke által megváltoztatja az én szívemet. És rádöbbenek arra, hogy az az adott dolog, nem is olyan fontos, és nekem nincs is arra mindenáron szükségem. És azt tudom mondani Istennek, hogy Uram, legyen meg a te akaratod. És akkor megtanulom alárendelni magam Isten akaratának. Jézus is megtanult engedelmessé válni az Atyának. Ezt olvashatjuk a Zsidók 5: 8-ban, amely így szól: *Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget,*

Neki is tehát át kellett mennie ezeken a szenvedéseken. Hiszen a kereszt útja, a szenvedés útja. A Filippi 3: 10-ben Pál azt írja: *Szeretném megismerni Őt, és feltámadása erejét.*

Ehhez én is szívesen csatlakozom. Igen, én is szeretném szívesen megismerni ezt a fajta erőt és hatalmat. De Pál itt nem áll meg, így folytatja: *Valamint a szenvedéseiben való részesedést.*

Na, ebből már nem kérek. Én a hatalmat, az erőt akarom megismerni, nem pedig Krisztus szenvedéseit. És Pál pedig így folytatja: *Hasonlóvá lévén az Ő halálához.*

Én is hajlamos vagyok tehát azt mondani, hogy én a szenvedésből tehát nem akarok részesülni. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy szenvedéseiből tanulta meg Jézus az engedelmisséget. Mindennél inkább a szenvedésekben tanulom meg alárendelni az életemet Istennek. Így tanulok meg engedelmeskedni, amikor kibírom a szenvedést, mint egy jó katona, amikor elfogadom azt, amin épp keresztülmegyek, és azt mondom, hogy Uram az életem a tiéd.

Péter azt írja az 1. Péter 4: 19-ben: *Akik, tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is jót cselekedve, ajánlják lelküket a hű teremtetőknek.*

Amikor azt mondom, hogy Uram, te jól tudod, hogy én nem szeretek szenvedni, én nem élvezem azt, amikor fizikai fájdalmaim vannak, vagy fáj a szívem. Istenem, de te tudod, hogy mire van szükségem, és mi a legjobb nekem, és Uram, az én életem a tiéd, és én alárendelem magam neked – ezt kimondani sokkal nagyobb hitet követel, mint amikor megparancsolom Istennek, hogy szabadítson meg a fájdalmaimtól. Amikor csak parancsolatok Istennek és követelgetem tőle, hogy teljesítse az akaratomat, abból bizony nem sokat tanulok. Jézus is szenvedéseiből tanulta meg az engedelmisséget.

Zsidók 5: 9: *és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.*

A Zsidók 12: 2-ben azt is olvashatjuk, hogy Jézus, a mi hitünk szerzője és beteljesítője. Itt pedig azt írja az ige, hogy Jézus, a mi örök üdvösségünk szerzője. Mi azért üdvözülhetünk, mert Jézus Krisztus elment a keresztre, mert engedelmes volt, mert megcselekedte az Atya akaratát. Mivel megtanult engedelmeskedni az Atyának, mivel alárendelte magát az Atya akaratának, az örök üdvösség szerzőjévé lehetett számunkra. De ez az örök üdvösség csak azért vált lehetővé, mert Jézus elment a keresztre.

10: Mert az Isten őt a Melkisédek rendje szerint való főpappnak nevezte.

11: Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, minthogy eltompult a hallásotok.

Ne feledjük tehát, hogy azok az emberek, akiknek ez a levél szól, valahol a határon voltak. Ugye, zsidó háttérük volt, és ebből a háttérből ismerték meg Jézus Krisztust. Ősatyáik hagyományaik még nagyon mélyen éltek bennük, egész életükben eljártak a templomba, résztvettek az ottani szertartásokon, ott imádták Istent, és aztán megismerték Jézus Krisztust. Egyesek még nem döntöttek, hezitáltak. Nem döntötték el magukban, hogy 100%-osan Jézus Krisztust kövessék-e, vagy visszatérjenek a templomi szertartásokhoz újra áldozatokat mutatva be Istennek. És a levél írója azt mondja róluk, hogy eltompult a hallásuk. Ez visszaköszön majd a hetedik fejezetben is.

Tehát 11. vers: Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, minthogy eltompult a hallásotok.

12: Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem kemény eledelre.

Ők tehát sokmindent tudtak már, és tovább is kellett volna lépniük, ehelyett azonban az alapelemeket kellett újra átismételniük. Pedig már azon a ponton kellett volna lenniük, hogy ők tanítanak másokat. Ők azonban olyanok voltak, akiknek még mindig tejre volt szükségük, nem voltak készek a kemény eledelre. Pedig ennyi idő múltán már nem ott kellett volna tartaniuk. A lelkiekben tehát mintegy megálltak a fejlődésben. Ezen a téren nekünk is óvatosnak kell lennünk. Ez a gyülekezetek egyik legelterjedtebb betegsége, amikor megállnak a lelki fejlődésben. Valaki megtér, befogadja Jézus Krisztust, és mindenki nagyon örül, és valahogy ez az ember egy bizonyos szinten megreked, és nem növekszik tovább az Úrban. Ez bizony nagyon veszélyes. Valahogy azt látjuk, hogy ez az ember még 25 év után sem érettebb

az Úrban. Hogy még mindig tejet iszik, és még mindig nem áll készen a kemény eledelre. De tudjátok, azok, akik megízlelték a húst is, többé nem elégszenek meg a tejjel. Sokan, akik elmennek más helyekre, hogy ismét olyan megtapasztalásaik legyenek, mint friss hívőként, ahol inkább tejet kapnak, mint húst, rádöbbenek erre. Felismerik, hogy a tej már nem elégíti meg őket.

13: Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú.

Pál a korinthusiakhoz írt levelében beszél a testies kereszténységről. Az 1. Korinthus 3: 1-ben azt mondja Pál: *Én tehát testvéreim nem szólhattam hozzátok, úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz.*

Sajnos ez nagyon gyakran előforduló betegség a gyülekezetekben, hogy az emberek megrekednek a lelki fejlődésükben.

14: A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.

Ahogy az ember növekszik az igében egyre nagyobb szellemi ítélőképességre is szert tesz. És már meg tudja állapítani, hogy mikor adnak neki tejet és mikor húst. Hogy mikor van felvizezve a tanítás, mondhatni, mikor olyan vattacukorszerű. Vonzó és jó íze van, de nagyon hamar elolvad az ember szájában, és tápértéke szinte a nullával egyenlő.

*6.1: Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe vetett hitnek,
2: a mosakodásokról, a kézrátételekről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről szóló tanításnak.
3: Ezt meg is fogjuk tenni, ha az Isten megengedi.*

Vagyis a levél írója azt mondja, hogy lépjünk már túl ezeken az elemi tanításokon, lépjünk tovább, váljunk még érettebbé az Úrban. Éveken keresztül szolgálatomban arra törekedtem prédikátorként, hogy evangélista legyek. És mondhatni, majdnem minden prédikációmban arra törekedtem, hogy evangelizáljak is. Mert akkor egy olyan felekezet égisze alatt szolgáltam, amely számára az evangélizáció volt a legeslegfontosabb. Amikor a beszámolóimat írtam, az elsődleges adat, amit fel kellett tüntetnem, az az volt, hogy hány ember tért meg. És ugye, ha nem tudtam egy megfelelő számadatot feltüntetni abban a rubrikában, akkor az nem vetett rám túl jó fényt a püspök szemében. Arra törekedtem tehát, hogy evangélista legyek, hirdetem az evangéliumot. De végül, sok éves flusztráltság után felismertem, hogy a prédikálás azoknak szól, akik még nem tértek meg. Azoknak, akik már megtértek, tanításra van szükségük. Az Úr arra hívott el engem, hogy tanító legyek, én azonban arra törekedtem, hogy prédikáljak. És ahogy hűségesen prédikáltam, azt vettem észre, hogy a gyülekezet valahogy nem növekedett az Úrban. Az emberek valahogy nem váltak érettebbé az Úrban. És mondhatnám azt is, hogy én nem készakarva ugyan, de akadályoztam őket lelki fejlődésükben. Ugyanis ők csak a megtérés, az üdvösség tanítását ismerték, de ezt nagyon jól. Azt tudták, hogy az embernek újjá kell születnie, tudták, hogy meg kell vallaniuk bűneiket, és tudták, hogy milyen fontos az, hogy bemerítkezzenek. Mindezekkel tisztában voltak, mert ezek voltak azok a dolgok, amelyekkel újra, meg újra elhangzottak a pulpitusról. De ebből a kiskorúságból csak akkor tudtak kilépni, és akkor tudtak elkezdni érettebbé, felnőttebbé válni az Úrban, amikor mi elkezdtük a pulpitusról Isten igéjét tanítani. Az emberek ekkor tudtak továbblépni az elemi tanításokból, nem kellett újra meg újra átismételniük hitük alapjait, hanem a tanításnak köszönhetően elkezdhettek végre ezekre az alapokra építeni. Ahogy megismerték Isten teljes igéjét, és így megismerték Istent, amennyire csak lehet.

Az ezt követő versben a levél írója valami olyat mond, amit nagyon nehéz megérteni.

4: *Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek,*

5: *akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövődő világ erőit,*

6: *de elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt.*

Tudom, hogy a Sátán nagy előszeretettel alkalmazza ezt az ígérést. A Sátán egyébként is szívesen idéz az igéből. Amikor Évát megkísértette szintén ezt tette. Isten szavait elevenítette fel az 1. Mózes 3: 1-ben: *A kígyó ezt kérdezi az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?*

A Lukács 4: 10-ben, amikor a Sátán elvitte Jézust, és felállította a templom párkányára, és ott kísértette, akkor a Sátán ezt mondta Jézusnak: *Ha Isten fia vagy, vesd le magadat innen, mert meg van írva: Angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged, és tenyerükön hordoznak, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.*

Jézus esetében is a Sátán egy ígét idézett. És vegyük észre, hogy Jézus erre hogyan reagál. A Sátán által idézett ígérést egy másik igével ellensúlyozza. Ha kiragadunk egy igeverset a szöveggörnyezetéből, viszonylag könnyűszerrel belemagyarázhatunk valamit, amit nem is jelent. Ugyanez történhet akkor is, amikor csak önmagában vizsgálunk egy igeverset. Ígéréseket mindig más ígérésekkel kell összevetnünk. Mit is látunk az igében? Azt, hogy az emberek elbukhatnak, és akár még káromolhatják is Istent, mégis van számukra remény, van bűnbocsánat.

Emlékezzünk csak mit mondott Jézus Péternek a Máté 26: 34-ben: *Bizony mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. Péter azonban így válaszolt: Ha meg is kell hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.*

Később azonban ez valóban megtörtént, és Péter visszaemlékezett arra, amit Jézus mondott. Péter valóban háromszor tagadta meg az Urat. A harmadik alkalommal már átkozódni és esküdözni is elkezdett. Miután Péter erre rádöbrent, kiment és keserves sírásra fakadt. De Isten megbocsátott neki, és Péter a korai egyház egyik oszlopos tagjává vált, egy vezetővé. Ez tehát nem jelentheti azt, hogy amikor megbotlom, amikor elesek, amikor elbukok, akkor vége mindennek, akkor Isten kirak az ajtó elé, és többé nincs remény, és akkor többé nem újulhatok meg, és akkor többé nem állnak helyre a dolgok. Tudjuk azt is, hogy Isten kegyelmes, irgalmas, hosszantűró, figyelmes.

A 103. zsoltár 10. versétől a következőket olvashatjuk: *Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.*

11: *Mert, amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.*

A Sátán tehát gyakran hozza fel ezt az igeverset egy olyan embernél, aki már megtért, de visszament a világba. A Sátán nagy előszeretettel hívja fel az ilyen ember figyelmét arra, hogy számára többé már nincs remény, hiszen olvassa csak el ezt az ígérést a Zsidókhöz írt levélben. A Sátán próbálja elhitetni ezzel az emberrel, hogy itt befejeződött számára a játszma, hogy az általa elkövetett bűnre nincs bocsánat, és nincs remény a megújulásra, és a bűnbocsánatra többé. Vége mindennek.

Lelkipásztorként bizony sokszor előkerül ez az igevers az életünkben. Sokszor, amikor odajönnek hozzám emberek tanácsot kérni, már látom a szemükben, hogy mit fognak mondani. Azt mondják, hogy azt hiszem, hogy elkövettem azt a bűnt, amire nincs bocsánat. Még az ország távoli pontjairól is kapunk ilyen telefonhívásokat, ahol azt mondják az emberek, hogy azt hiszem, hogy elkövettem azt a bűnt, amire nincs bocsánat. Erre én azt válaszolom nekik: egészen biztos vagyok benne, hogy nem. Erre megkérdezik tőlem, hogy honnan tudja? Én pedig azt felelem, hát akkor nem telefonált volna. Ha ugyanis elkövette

volna azt a bűnt, amire nincs bocsánat, akkor Önt ez egyáltalán nem érdekelné. A Szent Lélek sem munkálkodna benne. Annyira hideg lenne és kérges a szíve, és annyira közönyös, hogy nem érdekelné őt, még az sem, hogy ezt a bűnt elkövette. Annak a ténye, hogy ő aggódik amiatt, hogy esetleg elkövette ezt a bűnt, önmagában is tanúsítja, hogy nem követte el. Isten Szent Lelke még mindig munkálkodik benne. A Sátán pedig nagy előszeretettel alkalmazza ezt az igeverset egy furkósbotként az emberek életében, és megpróbál az emberekre minél nagyobb csapást mérni ezzel.

Bizonyos feltételezések szerint ez az igevers a Zsidóknak szól, akik megismerték ugyan Jézus Krisztust, de valahogy mégsem vetették teljes hitüket Jézus Krisztusba, és végül visszatértek a zsidó vallás gyakorlatához. Ezért lehetetlen számukra, hogy ismét megújuljanak és megtérjenek, hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten fiát és meggyalázzák őt. Én ezt a zsidó elképzelést sem tudom 100%-osan elfogadni. Olvassuk csak el mégegyszer a 4. verstől: *4: Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek,*

5: akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövődő világ erőit,

Ahogy én ezt elolvasom, nekem úgy tűnik, hogy ők egy viszonylag nagy dózisban részesültek ezekből a dolgokból. Azt ugye tudjuk, hogy Jézus tanított arról, hogy az elhintett magok különféle földbe estek. Voltak olyan magok, amelyek az út szélére estek, más magok pedig sziklás földbe. Volt olyan mag is, amely tövisek közé esett, néhány mag pedig jó földbe esett.

A Máté 13-ban azt olvassuk, hogy azokat a magokat, amelyek az útfélre estek a madarak szinte abban a pillanatban felkapkodták. Vagyis jött a Sátán és kiragadta ezeket a magokat az emberek szívéből, úgyhogy azok nem tudtak gyökeret verni. Ugye mi is találkoztunk már olyan emberekkel, akik egyáltalán nem reagálnak Isten igéjére, az üzenet valahogy nem is jut el a szívükig.

Voltak olyan magok is, amelyek sziklás helyre estek. Mivel ott kevés volt a föld, azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben, de jó meleg volt a szikláknak köszönhetően. Ebben az esetben Jézus azokra az emberekre utal, akik, amikor hallják az igét, azonnal örömmel fogadják azt, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való. S, amint nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodnak. A mag tehát nem gyökerezik meg bennük. Véleményem szerint erre a kategóriára utal ez a sokat vitatott ígerész a Zsidókhöz írt levélben. Amikor valaki hallja az evangéliumot és azonnal nagy örömmel fogadja azt, és nagy a lelkesedés, és nagy a buzgalom, de a mélység mindebből hiányzik, nincsenek gyökerek. Emiatt abban a pillanatban, ahogy kitor a vihar, vagy erősebben kezd el sütni a nap, vagy valamiféle kis aprócska probléma üti fel a fejét, már el is tántorodtak. Én ezt nagyon is meg tudom érteni, mert én is a saját szememmel láttam már azt, hogy ez megtörténik.

Ezenkívül ugye Jézus beszél olyan magról is, amely tövis közé hullott, és a tövisek megnöttek és megfojtották ezeket a magokat, így az ember nem termelt gyümölcsöt. Én ezt is láttam már a gyakorlatban megvalósulni. Láttam olyan keresztényeket, akik nem termettek gyümölcsöt. Amit számomra igazán nehéz megérteni a Zsidókhöz írt levél sokat vitatott ígerésében, az az, hogy itt azt írja az ige, hogy lehetetlen ugyanis, hogy ezek az emberek ismét megújuljanak, és ismét megtérjenek. És nekem ezen a ponton őszintén be kell vallanom, hogy nem tudom mit jelent ez. Nem tudok veletek megosztani egy dicsőséges kinyilatkoztatást, nem tudom azt mondani, hogy ez az ígerész ezt meg ezt jelenti. Mert őszintén én sem értem, hogy ez pontosan mit jelent. Azt bizonyosan tudom, amit a János 6: 37-ben mond Jézus: *Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.*

Egy valamit tehát biztosan tudok, teljesen mindegy, hogy milyen a múltad, hogy honnan jössz, és mit tettél. Ha odamész Jézus Krisztushoz, Ő semmiképpen sem küld el téged. Ez az igevers tehát nem rád vonatkozik, hogyha te ezt teszed.

Ha azonban azt mondod, hogy én nem vagyok hajlandó odamenni Jézus Krisztushoz, és nem is megyek oda, akkor ez az igevers valószínűleg rád vonatkozik. Ha nem vagy hajlandó megtérni a bűneidből, ha megkeményíted a szívedet, és hallani sem akarsz az egészből, és azt mondod, hogy igen, korábban én is jártam gyülekezetben, én is ott ültem a sorok között és énekeltem, de most már nem érdekel az egész, akkor bizony elképzelhető, hogy ez az igevers terád vonatkozik.

De, ha akár csak egy aprócska kis vágy van a szívedben arra, hogy visszatérj Istenhez, hogy helyreálljon az Istennel való kapcsolatod, akkor ez az igevers nem rád vonatkozik. Akkor azonban, ha Istennel szemben teljesen kemény és közönyös a szíved, akkor van okunk aggódnunk.

7: Mert az a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos növényt terem azoknak, akik számára művelik, áldást nyer az Istentől;

8: amelyik pedig túskebokrot és bogáncskórót terem, az megvetett, közel van az átokhoz; és a vége: megégetés.

Ugye, ebben az esetben ismét visszaköszön a magvető példázata. Ugye, Jézus beszél azokról a magokról is, amelyek jó földbe estek, és termést hoztak, százannyit, hatvanannyit, harmincannyit. Tehát nagyon áldottak voltak. Az a föld tehát, amelyik hasznos növényt terem azok számára, akik művelték, áldást nyer az Istentől. Amelyik tehát túskebokrot és bogáncskórót terem, az megvetett, közel van az átokhoz, és a vége: megégetés. A levél írója ezután így folytatja:

9: Felőletek azonban szeretteim, jobbat gondolunk, ami üdvösséggel jár, még ha így beszélünk is.

Vagyis a levél írója azt mondja, és úgy gondolom, hogy a levelet Pál írta. A levél írója tehát azt mondja, hogy ez tehát rátok nem vonatkozik. Azt mondja tehát: *Felőletek azonban szeretteim, jobbat gondolunk*

Tehát azt mondja, hogy ez az átok, amiről ő itt ír, nem rájuk vonatkozik.

10: Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznek a ti cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok.

A levél írója tehát azt mondja, hogy Isten nem feledkezik el rólatok, hiszen ti az ő gyermekei vagytok. Lehet, hogy elbuktok dolgokban, lehet, hogy Krisztusban kiskorúak vagytok. Lehet, hogy megrekedtetek egy bizonyos ponton a lelki fejlődésben, lehet, hogy megcsúsztatok és elestetek, de Isten nem felejt el benneteket. Nem felejtkezik el a ti szereteteitekről.

11: De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik,

A Károli fordításban pedig ezt olvashatjuk: *Kívánjuk pedig, hogy közületek ki-ki ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindvégiglen.*

A reménység teljes bizonyossága egy nagyon dicsőséges dolog. Nekem is van egyfajta bizonyosságom üdvösségem felől. Egyszerűen tudom azt, hogy biztonságban vagyok Jézus Krisztus karjaiban. Nincsen kétségem afelől, hogy én is Istennel leszek az Ő dicsőséges királyságában. Teljes bizonyosságom van az üdvösségem reménysége felől. És ez nekem nagyon sokat jelent. Annál is inkább, mert éveken át nem mondhattam magaménak ezt a bizonyosságot. Így még többet jelent ez nekem. Sok éven keresztül ugyanis azt gondoltam, hogy az üdvösségem rajtam múlik. Az én cselekedeteimen, az én erőfeszítéseimen. És addig, amíg ezt gondoltam, nem volt teljes bizonyosságom üdvösségem felől. Erre te mondatnád, hogy azt akarod mondani, hogy te nem veszthetsz el? Így van, mivel soha nem fogok elfordulni Jézus Krisztustól. Eszembe sem jutna, meg sem fordul a fejemben, nem tudom elképzelni, hogy nélküle éljem le az életemet. Amikor már ilyen messzire eljutottunk együtt. Ezért lehet teljes bizonyosságom.

12: hogy ne legyetek restek,

Ez a teljes bizonyosság, amit magamévá mondhatok, nem a restségre indít engem, hanem sokkal inkább arra, hogy még inkább átadjam magam az Úrnak, és, hogy még inkább az Úr dolgainak szenteljem magam.

12. tehát: hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket.

Isten ugye, a szavát adta, hogy mindent megtesz értünk, amire nekünk szükségünk van, amit szeretnénk, amire vágyunk. Milyen sok gazdag és értékes ígéletben is részesültünk. És valószínűleg mindenkinek a házában van valahol elrejtve egy doboz, amiben benne vannak Isten ígéretei. És mindig kihúzzunk belőle egyet, és ez nagyon jó. Mert, amikor elolvassuk Isten ígéreteit, a Szent Lélek szolgál felénk. És véleményem szerint nagyon fontos, hogy emlékeztessük magunkat Isten ígéreteire. Szívesen rakunk igeverseket a falra, mindenfelé a házunkban.

Éveken át a kislányunk szobájában a következő igevers lógott a falon.

Ézsaiás 45: 10: Ne félj, mert én veled vagyok. Ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.

Micsoda nagyszerű ige ez egy olyan kislány szobájában, aki néha fél éjszaka. Tudatosítanunk kell, hogy vannak olyan ígéretei Istennek, amelyekbe még nem léptünk bele. Gondoljunk csak vissza a 4. fejezetre.

Első vers: Mivel még nem teljesedett be az ő nyugalmába való bemenetel ígérete, gondosan ügyeljünk arra, hogy közölünk senki le ne maradjon erről.

Van számos olyan ígélet, amelyet Isten adott nekünk, amelyeket azonban mi még nem vettünk birtokba. Így tehát inkább félelemben és szorongásban élünk. Pedig ott van az az ígélet, amibe belekapaszkodhatnánk. És azt mondhatnánk, hogy Uram, megígérted.

Erről azonnal Jákób jut eszembe. Milyen nehéz helyzetbe került. Elhagyta nagybátyját, Lábánt, két feleségével, az összes állatával, amelyeket akkor gyűjtött magának, amikor Lábánnál szolgált. Jákób tudtán kívül pedig, az ő felesége Ráhel eltett néhányat édesapja házi bálványai közül. Amikor Lábán erre rájött, néhány emberével utánaeredt Jákóbnak. Lábán el akarta pusztítani Jákóbot, de az azt megelőző éjjel, hogy Lábán utolérte volna Jákóbot, Isten szólt hozzá, és azt mondta Lábánnak: Egy újjal se merj hozzányúlni Jákóbbhoz, különben nagy bajba kerülsz. Lábán tehát szeretné elpusztítani Jákóbot, ugyanakkor tart Istentől is, aki egyértelműen megparancsolta neki, hogy egy újjal se nyúljon hozzá Jákóbbhoz. De azért Lábán nem hagyja annyiban, ha már nem érhet hozzá Jákóbbhoz, úgy gondolja, hogy legalább jól megmondja neki a magáét, úgyhogy utánuk ered továbbra is, és be is hozza Jákóbékat, és akkor Lábán bizony jól leszidja Jákóbot, és azt mondja neki: becsaptál engem. Jákób pedig így válaszolt: Mit akarsz mondani azzal, hogy én csaptalak be téged? 17 éven át dolgoztam neked, és közben háromszor változtattad meg a fizetésemet. Lábán azonban nem hagyta annyiban a dolgot, azt mondta: de igen is becsaptál engem, nem elég, hogy útra keltél csak úgy váratlanul, elvitted a lányaimat és az összes állattal együtt elmentél, még elbúcsúzni sem tudtam a lányoktól és az unokáimtól, mindamellet pedig még az isteneimet is elloptad. Hát nem szomorú, hogy Lábánnak olyan isteni voltak, amelyeket el lehetett lopni? Képzeljük csak el ezt a helyzetet, micsoda erős érzelmi töltetű volt az a szituáció. Mindketten valószínűleg egy érzelmileg felfokozódott állapotban voltak. Bizony egy meglehetősen fárasztó nap lehetett és, ahogy Lábán végre hazaindul egy követ érkezik Jákóbtól azzal a hírrel, hogy az ő testvére Ézsau útban van feléjük 200 emberével.

Amikor sok évvel azelőtt Jákób utoljára látta Ézsauút, akkor mit is mondott neki Ézsau? Annyit, hogy: Jákób meg foglak ölni. Abban a pillanatban, hogy apánk halott, te is halott vagy. Saját kezemmel öllek meg. Ez nagyon-nagyon kimerítő nap lehetett Jákób életében. Először a veszekedés Lábánnal, most pedig ilyen híreket kap, de Jákób a legjobb megoldást választja, az Úr elé megy és azt mondja: Ó, Uram, te mondtad nekem azt, hogy térjek vissza erre a földre, és megígérted nekem, hogy velem leszel. Azután

Jákób azt mondta Istennek, hogy Uram én tudom, hogy nem érdemlem meg a te irgalmadat, igazából semmit nem érdelek meg, de te ezt mondtad: Térj vissza hazádba rokonságod közé, és jót teszek veled. Ezt olvashatjuk az 1. Mózés 32: 10-ben. Jákób tehát emlékezteti Istent az ő ígéreterére.

Amikor nagy nyomás alatt állunk, bizony jó, ha emlékeztetjük magunkat Isten ígéreterére. És fontos, hogy meg tudjunk pihenni Isten ígéreteiben. Két dologra van mindenképpen szükség: hitre és türelemre, ahhoz, hogy Isten ígéreteit megkapjuk.

Zsidók 11: 6: Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt. Mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.

Hinnem kell tehát Isten szavában, magában Istenben. Isten képességeiben, hinnem kell abban, hogy Isten képes megcselekedni azt, amit Ő megígért.

Róma 4: 21: És teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.

Ezenkívül türelemre is szükségem van, Isten ugyanis nem mindig válaszol imáimra azonnal, abban a percben, amikor azok elhangzanak. Isten sokszor megpróbálja a hitemet és engedi, hogy egy bizonyos idő teljen el az ima, illetve a válasz között. Ne legyünk tehát restek, hanem kövessük azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket. (Zsidók 6: 12)

Higgyünk Istennek, aki ígéretet tett, s azután türelmesen várjunk, hogy Isten az ígéretét beteljesítse. Amíg pedig ez az ígéret be nem teljesedik, fontos, hogy mindig odameneküljünk, hogy ne engedjük el, hogy belékapaszzkodjunk. Isten ígéreteriben megbízhatunk.

*13: Amikor az Isten Ábrahámnak ígéretet tett, mivel nem esküdhett nagyobbra, önmagára esküdött.
14: és így szólt: „Bizony, gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak.”*

Isten tehát először is ígéretet tett Ábrahámnak, és az ígéretét utána egy esküvel pecsételte meg.

15: És így, miután türelemmel várt, beteljesült az ígéret.

Hány éven át várt Ábrahám türelemmel? Több mint 35 éven át. Ó, dehát az nagyon sok idő. Hát igen, mi meglehetősen türelmetlenek vagyunk. Szeretnénk, ha Isten mindig mindent azonnal megtenne. Itt és most követeljük az eredményeket és általában egy hétnél hosszabb időt nem biztosítunk Istennek arra, hogy munkálkodjon.

Miután tehát Ábrahám türelemmel várt, beteljesült az ígéret, Isten fiúgyermeket adott Sárának, akkor, amikor ennek az esélye emberi szempontból a nullára csökkent, s az egész emberileg teljesen lehetlenné vált. Ugye, a lehetetlen kifejezést mindannyian jól ismerjük? Saját életünkben, mivel emberként bizonyos határokkal rendelkezünk, szinte állandóan lehetetlen helyzetekbe találjuk magunkat. Abban a pillanatban azonban, mikor Istent is beleveszem az egyenletbe, azonnal ki kell törölnöm a lehetetlen kifejezést. Isten ugyanis nem ismer lehetlent. Sőt, mi több Isten számára semmi sem nehéz. Nincsen semmi, ami Istent nyomás alá helyezhetné, vagy, ami Isten erejét meghaladhatná. Így, hát, amikor Istent is bevesszük az egyenletbe, a lehetetlen kifejezést azon nyomban törölnünk kell. Azt, hogy egy feladat mennyire nehéz, mindig attól függ, hogy kinek kell azt elvégeznie, s ez a valaki milyen képességekkel rendelkezik. Ugye, ha mi a saját erőnkben indulunk volna útnak, és azt mondjuk, hogy most megépítjük Jézus Krisztus egyházát, akkor ez bizony egy elég nehéz feladatnak tűnik és valószínűleg lehetetlen is, de Jézus a Máté 16: 18-ban azt mondja: *én ezen a kősziklán építem fel egyházamat*

Számára ez gyerekjáték, Ő ezt meg tudja tenni. Tehát, ha Isten az, aki a feladatot elvégzi, akkor semmi sem túl nehéz. Ha nekem kell saját magamnak elvégezni, akkor elképzelhető, hogy igen is nagyon nehéz, sőt lehetetlen. Ezért nem merek önmagamban bízni, és a saját erőforrásaimban és tehetségemben. Az Úrban kell bíznom, mert ő nem ismer lehetlent.

Efézus 3: 20: Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk a bennünk munkálkodó erő szerint.

Ábrahám tehát türelmesen várt és végül a lehetetlen valósággá vált. Isten megtette azt, ami lehetetlennek tűnt. Bizony a múltban olyan sok helyzetre mondtam már én is, hogy lehetetlen, de Isten mégis megoldotta. És voltak olyan emberek, akikre azt mondtam, hogy lehetetlen, hogy ők valaha is megtérjenek. És Isten mégis megtette ezt. Amikor Isten végzi a munkát, akkor nincs lehetetlen, nincs olyan, hogy valamit nehéz megvalósítani.

16: Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és náluk minden ellenvetésnek véget vet, és mindent megerősít az eskü.

Általában valami nálunknál nagyobbra esküszünk, abban a reményben, hogy ez nagyobb nyomatékot kölcsönöz a szavunknak, és véget vet a viszálykodásnak. Jézus idejében is nagyon nagy jelentőséget tulajdonítottak az esküknek és pontosan meg volt határozva, mely kötelezi is az eskütevőt valamire, és melyik eskü nem. Azt mondták például, ha valaki az oltárra esküdözik, akkor az nem kötelező érvényű, de, ha valaki az oltáron található aranyra esküszik, az már igen. És ezzel sokan vissza is éltek abban az időben. Azt mondták, hogy az oltárra esküszöm, és közben tudták, hogy ez az eskü nem kötelező érvényű, mert nem azt mondták, hogy az oltáron található aranyra esküszöm. Jézus is foglalkozott ezzel a kérdéssel, és azt mondta, hogy egyáltalán ne esküdözzünk. A szövegkörnyezetből kiderül, hogy ezzel Jézus mire utal. Arra, hogy legyünk szavahihető emberek, olyanok, akik megtartják a szavukat, és akkor nem kell esküt tennünk, hogy bizonyítsuk a másik félnek, hogy, amit mondunk, az valóban igaz. Az igen-ünk tehát legyen igen, és a nem-ünk nem. És tartsuk meg a szavunkat. Az eskütételnek a célja ezenkívül az is volt, hogy minden ellenvetésnek, minden viszálynak véget vessen.

17: Ezért tehát az Isten, mivel még teljesebben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy elhatározása változhatatlan,

Vagyis Isten nem gondolja meg magát. Amit megmondott azt, meg is teszi. Isten nem ad nekünk üres ígéreteket, amelyeket sohasem teljesít. Isten mindenképpen szeretne efelől biztosítani bennünket. Ezért Ő esküvel vállalt kezességet, ezt olvashatjuk a 17. vers végén. És ugye azt is tudjuk, hogy Isten sohasem hazudik.

18: Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon,

És mi is az a két változhatatlan tény? Egyrészt Isten ígéje, az nem változik. A menny és a föld elmúlnak, de Isten ígéje nem múlik el soha. Isten tehát elsőször kijelentette, hogy mit fog tenni, utána pedig esküt is tett biztosítva bennünket szándéka komolysága felől. És Isten önmagára esküdött meg, hiszen nincsen semmi nála nagyobb, amire megesküdhett volna. Egyrészt tehát Isten ígéretet tett, másrészt pedig meg is esküdött rá. Ez két változhatatlan tény.

18: Így e két változhatatlan tény által, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe.

Micsoda bátorítást és vigaszt nyújt nekünk, hogy tudhatjuk, amit Isten mondott az úgy is van. Isten ígéje és Isten ígéretei sziklaszilárdan állnak. És én mindig hozzájuk menekülhetek, amikor a Sátán kísért engem és kérdőre von egy-egy helyzetben, hogy na most vajon mihez kezdek. Ha valamire szükségem van, akkor azt tudom mondani, Isten igen is megígérte, hogy minden szükségletemről gondoskodik az Ő dicsőséges gazdagsága szerint Jézus Krisztusban. Úgyhogy Isten gondoskodni fog rólam.

Ezért tehát mindig, amikor nehéz helyzetbe kerülsz, én arra bátorítanálak téged, hogy rohanj oda Isten ígéjéhez, keresd meg az ígében Istennek azt az ígétét, amely neked szól ebben a konkrét helyzetben. És utána csak menekülj ebbe az ígétbe, kapaszkodj bele. Legyen ez a menedékvárad, amikor menekülsz, minden egyes alkalommal, amikor az ellenség sanyargatni próbál téged. Minden alkalommal, amikor elkezdesz aggódni, rohanj ehhez az ígérethez, amelyet Istentől kaptunk.

19: Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya,

Nem ingok meg azért, mert ez a reménység lelkem erős horgonya, segít, hogy tartósan lehorgonyozzak a kősziklánál. Milyen fontos is ez a horgony. Így nem tud megtépázni a vihar, és nem futok zátonyra, mert az én lelkem lehorgonyzott, erősen belekapaszkodott Isten ígéreteibe. Tehát:

19: Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé,

Én tehát bemehetek a kárpit mögé, bemehetek Isten jelenlétebe. És erről a Zsidók 4: 16 jut eszembe, amely így szól: *Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.*

Én tehát bátran mehetek az Atya jelenlétebe, mert Jézus Krisztus már elkészítette számomra az utat. Az én csodálatos főpapom már belépett a mennybe, és általa most már én is bátran mehetek Isten elé.

20: ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké.

A hetedik fejezettől kezdődően egészen a 10. fejezetig a továbbiakban behatóbban foglalkozunk majd azzal a kérdéssel, hogy Krisztus főpap Melkisédek rendje szerint. Az ígében látni fogjuk, hogy ez mit jelent. Az ige ezt a rendet összehasonlítja a Léviták rendjével, és, ahogy majd látni fogjuk az ige Melkisédek rendjét tartja a feljebbvalónak.

Hadd tegyem fel neked a kérdést: a te szíved kapaszkodik-e Isten ígéjében és Isten ígéreteiben? Vajon te ide menekülsz-e? Vajon bizonyosságod van-e efelől? Vajon ebből nyersz-e bátorítást, vigasztalást? Milyen hálásnak kéne lennünk Jézus Krisztusnak, aki az ígérek örökösévé tett bennünket. Aki lehetővé tette számunkra, hogy ezek az ígérek nekünk is szóljanak, ahogy magunkévá tesszük őket gyermekként, hitünket Jézus Krisztusba vetve.